

เรื่องเล่า งานอุบัติเหตุและฉุกเฉิน โรงพยาบาลแม่ลาว

“ลมหายใจของนางฟ้า”

เช้าวันแรกของการทำงาน ท่ามกลางบรรยากาศที่กำลังวุ่นวายในห้องฉุกเฉิน ทั้งคนไข้ sepsis with shock ที่ทั้งทีมกำลังช่วยเหลือนอนอยู่ IV มาเร็ว Lab ชุดใหญ่ cath , cef-3 Dopamine 1: 1 ขอเบอร์ consult sepsis ด้วย order อีกเพียบ คนไข้ observe อีก 5 เตียง ตายตายจะเป็นลม

ศูนย์สั่งการเชียงราย “ER แม่ลาว ศูนย์สั่งการเชียงราย ว 2”

ER แม่ลาว “ER แม่ลาว ว 2 เปลี่ยน”

ศูนย์สั่งการเชียงราย ขอ ว 7 รับผู้ป่วยฉุกเฉินที่บ้านปารวก เบื้องต้นแจ้งอาการอ่อนเพลีย ไม่มีญาติดูแล ไม่กินข้าวมาหลายวัน ว 4 ในระดับ basic

ER แม่ลาว “ER แม่ลาว ว 2 ว 8 ออก 3 4 เวลานี้ เปลี่ยน”

“มันยังปะล้าปะเหลือนิ วันนี้ก้าวขาหยังออกบ้าน ไค่หุยขนาด FR ปาดโ๊ะะ วันนี้เข้าอยู่เวร EMS กะนี้ ไค่ฮากเมารถ ไค่ฮากเหมแล้ว แลกกันบ่อสุเขา” เสียงบ่นดัง ๆ ของพยาบาลรุ่นพี่ ตัวใหญ่ ร่างยักษ์ ที่มักไม่ชอบการ refer และการออก EMS ถึงคราวออกที่ต้องออกที่ไรนางต้องบ่นๆๆๆ ทุกทีเลย เสียงตะโกนมา “ไปเตอะปี ตางเผะก็ยุ่งเหมือนกัน” ลั่นเสียงนังกักระโดดขึ้นรถ พร้อมหิ้วน้องนักศึกษาไปอีก 3 คน พอไปถึงที่เกิดเหตุพบผู้ป่วย ชายสูงอายุ นอนจมอยู่บนกองผ้า สภาพอ่อนแรง กลืนน้ำไม่ต้องพูดถึง ปลาร้าดี ๆ หรือศพเน่า ๆ อะไรประมาณนี้ มาเด็ก ๆ ช่วยกันวัดความดัน เอาคุณตาขึ้นรถ “OK BP ดีอยู่ ย้ายขึ้นรถเลย” คุณตามีลูก 3 คน ไม่มีใครอยู่ด้วยสักคน สุดท้ายชายชราวัย 90 ปี ก็ต้องนอนอยู่บ้านอย่างเดียวตาย แต่ไม่เป็นไรเขาอาจมีความจำเป็นด้วยเหตุผลของคนเราไม่เหมือนกัน แต่ ณ วันนี้หน้าที่ของเราคือการช่วยเหลือคนไข้ในทุก ๆ ลมหายใจที่ยังมีอยู่ ดังนั้นคุณตาไม่ต้องคิดมากนะ ระหว่างอยู่ที่ ER จะดูแลคนตาเอง

ยังงั ...ภาพนางฟ้าชุดขาวก็ยังคงเป็นนางฟ้าทุกเวลา ถึงแม้ว่าหน้าตาหรือรูปร่างจะไม่ให้ เสียงก็โหด แต่ภายในจิตใจดูงดงามเสมอ ..

พอมาถึง ER ประเมินละ คุณตาไม่อยู่ในภาวะ ที่ต้อง resuscitateอะไร Inchargeรายงานแพทย์เจาะ lab รอผลเตรียมที่จะ admit สังเกตอาการเนื่องจากคุณตามีไข้ กลัวจะ sepsis ระหว่างนี้นางฟ้าก็ไม่อยู่นิ่งไม่ปล่อยอะไรผ่านมือไปง่าย ๆ “ปะพวกเรายุกันเลย.” นางก็จัดการถอดถุงเท้า ถู่มือ ดึงขากางเกงขึ้นสวมผ้ากันเปื้อนพร้อมพาคุณตาและกลืนที่แสนจะเหม็นเน่าของคุณตา หายไปในห้องน้ำทันที ผ่านไปสัก 15 นาที คุณตาก็กลับมานอนที่เตียง observe พร้อมกลืนใหม่ที่ยังไม่คุ้นเคย เพราะคงไม่ได้อาบน้ำมาหลายวัน นางก็จัดการหิวผม ปะแป้งให้คุณตา พร้อมกับการสนทนาดูญาติผู้ใหญ่ท่านหนึ่งอากัปกริยานี้ดูแล้วมันช่างน่าประทับใจจริง ๆ ไม่ใช่การเสแสร้ง แก่งทำ ไม่ใช่ใคร ๆ ก็สามารถทำได้ โดยเฉพาะในสถานที่ที่เรียกว่าห้องฉุกเฉินที่เต็มไปด้วยคนไข้ ความวุ่นวายหลากหลายสถานการณ์

นี่แค่เหตุการณ์ของนางฟ้า นางหนึ่งเท่านั้นละคะ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น เชื่อเถอะว่าทุกคนที่มาอยู่รวมกันที่นี่ มีจิตใจที่ตรงกัน ที่จะทำให้องค์กรของเรามีชีวิตชีวา แม้ว่าบางครั้งจะมีคำพูดที่ดูไม่เป็นภาษาดอกไม้ ฟังดูไม่สุภาพเหมือนภาษายีราฟ ที่ได้ยินส่วนใหญ่ก็เป็นภาษาหมาป่าทั้งนั้นเลย บางทีก็ได้รับข้อร้องเรียนทั้ง line ทั้ง FB ส่งมากันมาเยอะ คน ER พูดไม่เพราะ หน้าอ รอนาน ฯลฯ ไม่ได้ขอให้เห็นใจนะคะ บางสถานการณ์ ถ้าใครลองมาอยู่ตรงนี้ก็อาจจะพูดเหมือนคน ER ก็ได้ แต่สิ่งที่ดีเมื่อมี AE เกิดขึ้น พวกเราก็ AAR กันทุกครั้งนะ คะ และพร้อมที่เรียนรู้ และแก้ไขในทุก ๆ เหตุการณ์ ที่เราสามารถทำได้ ทุกเหตุการณ์ที่เราได้เรียนรู้ ได้ดูแล คนไข้ ได้ใส่ใจในรายละเอียดเล็กน้อย ช่วยบ่มเพาะความงดงามของวิชาชีพ และช่วยต่อลมหายใจของนางฟ้าในการดูแลเพื่อนมนุษย์ต่อไป

เขียนโดย สายสมร ภัทรจิตรานนท์

งานอุบัติเหตุและฉุกเฉิน

25-12-58